

Jan Zahradníček: Slova mrtvému

Vnuknutí mladá, spící ve větvích,
mně šeptají o měkkých krocích tvých,
eříbe, peruti, jež teď jsi stínem,
hvězdám i červům blízký v světě jiném.

Tam anděl, tepna světla, z tebe vlá,
zde cvrček, herold ticha, mne se ptá.
Tam kovář stálic ležíš u kořenů,
zde větve své nad jejich spleti klenu.

Zde podzim, snítka vřesu na horách,
a vše, co země spěchá změnit v prach,
o tobě vypráví svým žalujícím pádem,
na něj jak na křídla tvé jméno kladem

Zde vše, co hyne, rozkazujíc dí:
oblaka, vítr, pták a souhvězdí.

(ze sb. *Jeřáby*, 1933)